

Prof. Wanda Póltawska

urodziła się w Lublinie. Chodziła do znakomitej szkoły SS. Urszulanek. W chwili wybuchu wojny była uczennicą drugiej klasy liceum. Była pierwszą uczennicą w klasie, z zapałem zaangażowała się w harcerstwo. Z chwilą wybuchu wojny natychmiast z grupą harcerek zajęła się służbą pomocniczą, przede wszystkim jednak rzuciła się do ratowania ksiązek ze zbombardowanej księgarni. Z nastaniem okupacji przystąpiła od razu do konspiracyjnej walki jako łączniczka, uczestnicząc jednocześnie w tajnym nauczaniu.

W lutym 1941 została aresztowana przez Gestapo i osadzona w więzieniu na Zamku Lubelskim, 22 września przewieziona do obozu koncentracyjnego Ravensbrück w Meklemburgii, a w marcu 1945 do Neustadt-Gleve, gdzie przebywała do końca wojny, tj. do 8 maja 1945r. Cudem uratowana, gdyż z powodu wyczerpania głodem wyrzucono ją już do trupiarni. W obozie została zoperowana doświadczalnie przez niemieckich lekarzy w pierwszej grupie ravenbrückkich „królików”.

Chcąc spróbować zrozumieć jak jest możliwe, aby człowiek człowiekowi mógł zadawać takie cierpienia, po wojnie postanowiła zostać psychiatrą, aby móc pomagać ludziom. Rozpoczęła studia medyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (we wrześniu 1945), które ukończyła w roku 1951.

Za mąż wyszła 31 grudnia 1947, ma cztery córki, ośmioro wnuków i sześcioro prawnuków.

Pracę lekarza rozpoczęła w szpitalu psychiatrycznym w Kobierzynie koło Krakowa w lutym 1952, a już w kwietniu, dotrzymawszy stypendium specjalizacyjne w psychiatrii przeniosła się do Kliniki Psychiatrycznej Akademii Medycznej w Krakowie, gdzie pozostała do roku 1968, przechodząc kolejne stopnie asystenta, starszego asystenta i adiunkta, ordynatora oddziału, równolegle zaś oba stopnie specjalizacji i doktorat (1964). Przez 18 lat (1954-1972) działała w Poradni Wychowawczo-Lecniczej Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Prowadziła badania tzw. „dzieci oświęcimskich” - ludzi, którzy jako dzieci trafili do obozów koncentracyjnych. Opracowała też metodę „psychoterapii obiektywizującej”, opartą na uświadamianiu nieprzystosowanej młodzieży jej miejsca w rodzinie i społeczeństwie.

Przez 42 lata (1955-1997) wykładała medycynę pastoralną na Wydziale Teologicznym, a potem na Akademii Papieskiej w Krakowie. W latach 1981-84 wykładała też medycynę pastoralną w Instytucie Jana Pawła II przy Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie.

W roku 1967 zorganizowała Instytut Teologii Rodziny przy tymże Wydziale i kierowała nim przez 33 lata, szkoląc młode małżeństwa i narzeczonych oraz księży.

Napisała szereg prac o przygotowaniu do małżeństwa i o właściwej postawie wobec współżycia płciowego. Wkłada wiele wysiłku w uaktywnienie lekarzy w służbie życia i rodziny. Ostatnie trzy lata prowadzi, jeżdżąc po całej Polsce, wykłady z zakresu życia rodzinnego dla nauczycieli, mających uczyć tego przedmiotu, poświęcając na to prawie wszystkie weekendy. W roku 1994 została mianowana członkiem Papieskiej Akademii Życia. Współpracuje też z Papieską Radą dla

Pracowników Służby Zdrowia. Po stworzeniu Papieskiej Rady Rodziny w roku 1983 wraz z mężem zostali jej członkami i są nimi do dziś.

Przez 10 lat była radną miasta Krakowa i w 1964 roku została odznaczona Złotą Odznaką „Za pracę społeczną dla miasta Krakowa”, w 1981 - medalem „Pro Ecclesia et Pontifice”, a w roku 1999 Medalem Polskiego Senatu, Medalem św. Jadwigi Akademii Papieskiej w Krakowie i Komandorią papieskiego Orderu św. Grzegorza.

Otrzymała też w roku 1987 honorowy doktorat Notre Dame Pontifical Catechetical Institute w Arlington, Virginia. Ponadto: Medal Prezydenta Miasta Lublin (2006); Nagroda im. Eugena Bolza (2006); Honorowy Obywatel Siedlec (2007); Doctor honoris causa KUL (2008); Nagroda im. Antona Neuwirtha Słowackiego Stowarzyszenia Forum Życia za obronę życia w kategorii osobowość zagraniczna (2009); Honorowy Obywatel Świdnika (2009); Honorowy Obywatel Lublina (2009); Fides et ratio – za konsekwentną obronę życia.

W 2012 roku odznaczona Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski – w uznaniu wybitnych zasług w upamiętnianiu prawdy o wojennych losach Polaków, za ogromny wkład w rozwój katolickiej nauki społecznej i osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej w dziedzinie psychiatrii, za dawanie świadectwa miłości do człowieka i niesienie pomocy osobom potrzebującym.

Związki z Limanowszczyzną ...

Dr Wanda Półtawska z regionem limanowskim zetknęła się już za czasów pierwszych wędrowek z Karolem Wojtyłą i swoim mężem prof. Andrzejem Półtawskim po okolicznych górach. Ich wędrowki głównie miały miejsce w Beskidzie Niskim i Bieszczadach. Jednak na tzw. krótkie wypady wyruszali w Gorce oraz Beskid Wyspowy. Powszechnie znane są szlaki Papieskie i miejsca gdzie wędrował Karol Wojtyła. Wielokrotnie razem byli w Limanowej, czy to w drodze do Nowego Sącza, czy jako punkt startowy do swoich górskich wypraw.

Dr Półtawska, od ponad 30 lat przyjeżdża na wypoczynek do Chyszówek i Pólrzeczek (Powiat Limanowski). Żółty szlak na Mogielicę jest jej szczególnie bliski. Informacja na temat tego szlaku, dzięki niej pojawiała się w wielu publikacjach. To tam wiele razy wędrowali z Karolem Wojtyłą.

Wanda Półtawska, wielokrotnie brała udział w obchodach święta 11 listopada na Przełęczy Rydza Śmigłego (gmina Dobra). Historię tego miejsca często ukazywała młodzieży z całej Polski, jako przykład bohaterstwa i odwagi. Przez co podkreślała sens, corocznych odwiedzin tego miejsca.

Dr Półtawska jest autorką bestsellerowej książki „Beskidzkie Rekolekcje” wydanej przez Edycję Św. Pawła. Na okładce książki widnieją postacie Wandy, Andrzeja i Karola Wojtyły, którzy podziwiają zachód słońca na Jasieniu usytuowanego w Beskidzie Wyspowym. Autorka wielokrotnie powtarza ten fakt i zachęca do odwiedzin tego regionu. Do czynienia własnych rekolekcji wśród gór Beskidu Wyspowego.

Dr Wanda Półtawska ostatnie 10 lat szczególnie blisko związała się z Limanowszczyzną i bezpośrednio z Limanową. Przez te lata nawiązała wiele przyjaźni z osobami tu mieszkającymi. To tu powstał film i książka „Jeden Pokój” – sprzedana w wielotysięcznym nakładzie, promująca region Limanowski. Tu wielokrotnie nawiedzała Bazylikę Matki Boskiej Bolesnej na codziennej Eucharystii, zaprasza tu swoich wielkich przyjaciół, którzy informację o tym niezwykłym miejscu niosą w świat. Na jej zaproszenie był tu m.in. kardynał Philippe Barbarin, Prymas Francji i wiele wybitnych osób ze świata polityki, biznesu i kultury.

Limanowa wielokrotnie gościła ją w organizowanych spotkaniach i prelekcjach, te spotkania zawsze budziły wielkie zainteresowanie i pozostawiały bezcenny wkład w limanowskim społeczeństwie.

Z Limanowej wszyła iskra „Deklaracji Wiary”. To tu był główny sztab akcji. Na temat „Deklaracji Wiary” powstało prawie 3000 artykułów prasowych i telewizyjnych. Lekarze z całej Polski, przysyłali swoje deklaracje i listy właśnie do Limanowej.

Po swoim wypadku przeszło przez pół roku dochodziła do zdrowia w tym miejscu. To limanowscy lekarze, pielęgniarki, farmaceuci i wielu przyjaciół otoczyli ją czułą opieką i mogła wrócić do zdrowia i aktywności. Dr Półtawska, tą wdzięczność wyraża w wielu kontaktach z wybitnymi osobami w Polsce i na Świecie.

W jej domu w Krakowie w ważnym miejscu znajduje się wizerunek Matki Boskiej Limanowskiej, tuż obok zdjęć Jana Pawła II, który to mieszkanie traktował jak swoje. Ten wizerunek jest unikatowym rodzajem promocji Limanowej wśród niezliczonych gości dr Półtawskiej.

Dr Wanda Półtawska często powtarza, że pod koniec jej życia, jako dar dostała Limanową. I w sposób specjalny i wyjątkowy przez tą wybitną osobę, informacja o Limanowej rozprzestrzenia się wśród jej przyjaciół.

Informacja o nadaniu dr Wandzie Półtawskiej honorowego Obywatela Miasta Limanowa, to szansa dla Regionu Limanowskiego na promocję. Informacja o tym wydarzeniu odbije się szerokim echem w środkach masowego przekazu.